

Vördade Broder Ålderman, välfrejdade Stolsbröder och Gillesråd, Jubilarer, Bröder och Systrar i Tumathorps S:t Knuts Gille, ärade Gäster.

Efter succén i fjor är det svårt att komma igen. Ja, succé och succé, mamma tyckte det var bra. Jag kämpade då för att täcka in alla begivenheter, men insåg att det är svårt att fortsätta med, så det blir nu en betraktelse utifrån mitt eget perspektiv och det jag själv gjort i gillet tecken. Fast vems om inte mitt eget skulle jag kunna utgå från? Jag ska försöka hitta det lilla, annorlunda, det andra får ni läsa i tidningen.

Förresten – har ni tänkt på vilket historiskt år det är i år? Vi har varit i en annan kyrka, men det tillhör ju i och för sig nästa års krönika...

I fjor var vi för första gången i Löderup, i år för första gången i Stiby. Vi kan verkligen förnya oss i detta gamla gille. Vad manne hända nästa år?

Förra årets krönika slutade dagen före adeldrickningen, denna får alltså börja på själva dryckesdagen. Visst var vi alla nöjda med våra nya lokaler i Löderup. Toaletterna var lite få, vi hävde taffeln halv 12, men utsikten var hänförande, vädret underbart och festen fantastiskt trevlig.

Vi hade också en härlig efterfest med grillad korv och lite eftersnack. Missa inte den i år.

Annars börjar mitt NYA gillesår redan dagen efter Adeldrickningen. Då när Stefan och Eva bjuder gästade gilles representanter på lunch och så även på dem som hjälpt till med dragningen.

Där kunde hela chrönikan blivit skriven. Det är en väldigt händelserik dag. Jag efterlyste i fjor lite tokigheter, men trodde inte att alla skulle komma samtidigt. Dessa kommer inte att återges här, men...

Första delen av lunchen innehöll en väldigt intressant diskussion om vad som kan ha hänt med den saknade delen på Jätten, eller rättare sagt vad man kan ha den till.

Vår andra stolsbroder håller ett varmt och innerligt tal – ute i trädgården - som tack för maten och två minuter senare kommer värdinnan vandrande ut från huset. Minen på talaren var obetalbar. Talet hölls inte om.

Lite senare kommer vår oldfru på fall och soffläge fick intagas med isblåsa på knät. Håll i gräsmattan ska man inte ha.

Sist kommer mandomspövet - Att bygga en hylla. Jag hade träningsvärk i både kinder och mage efter det. Skrattat så mycket har jag inte gjort på väldigt länge.

I gästboken tackades sen Eva och Lennart för en trevlig fest. Om ålderman Stefan kör med två identiteter förtäljer icke historien.

Kvällen blev mycket lång och fotografierna censurerade.

Trots detta var vi 14 personer som bar upp stolarna på andra våningen på avdragningen. Huj vad det gick undan.

I fjor hade jag lyckan att på kvällen sitta vid sidan om Ålborgs äresforman Egon. Jag ska inte ens försöka mig på att uttala deras hela gillesnamn – eller kanske gör jag det nån gång i natt. Återkom då. Jag blev inviterad till deras festligheter i augusti där männen skjuter i hela två dagar för att bli fågelkung. Vi som åkte dit var ålderman Stefan och oldfru Eva, första stolsbroder Bo, majdrottning Ingrid, fågelkung Björn och så jag.

Kvinnor har inget som helst tillträde de här dagarna och när jag föreslog att jag skulle provskjuta rungade skratten. Jag förstod på skrattens storlek att jag nästan hade svurit i kyrkan. Skjutningen börjar med en lång marsch genom

hela Ålborg. Två orkestrar ledde truppen. På mitten har man en lång paus och pga att alla druckit väldigt mycket öl så får man inte fotografera. Jag lyckades dock i smyg göra just det, men de som vill se den bilden får betala bra. Flera gäster från Ålborg är ju här just nu.

Ålborgs papegoyegilde äger själv sina lokaler och dessutom ett stort utsiktstorn dit färden gick för alla inblandade.

Alla damer fick kaffe och kakor och sen gemensam middag på en restaurang medan männen sköt och festade hela natten. Det är en krävande fest har jag

förstått.

Lördagsmorgonen börjar med att männen dricker vispgrädde till frukost. Sen fortsätter de att skjuta och dricka öl. Damerna fick istället en bussutflykt. Även vi fick lite att dricka. En klädesaffär som bjuder på vin är vi inte vana vid. Till lunch var det lite vin och öl och senare till kaffet en lille en. Inte så mycket dock att vi behövde dricka vispgrädde. Jag tyckte det var fantastiska dagar och stortrivdes.

Utfärden i höstas gick så långt som till Tommarp. De var ingen jättestor skara som samlades vid skolmuséet, men vi var desto mer intresserade. Vi började med att gå en liten runda på nedanvåningen där vår särskilde ledamot Sigvard cicererade och berättade om gamla flydda tider. Om man tittar lite bortom de vanliga museiförmålen hittar man lite ovanligare saker. Gillet är i och för sig väldigt gammal, men att våra medlemmar är så gamla att de också finns där var lite mer oväntat. Det här fotot flöt upp till ytan. Birger Ehrnborn har donerat lite av sin samling av musikinstrument och gamla foton. Visst är han sig lik...?

Är det någon som tycker att vårt samhälle är för lössläppt idag, så kan denne någon söka fog för sina tankar i den här boken. Den innehåller massor av fakta om varför man ska ha händerna på täcket. Vi vandrade sedan vidare till ännu äldre omgivningarna och blickade ner på det enda som syns av det gamla klostret.

Avslutade gjorde vi på spinneriet där broder Martin och

hans far berättade historien om hus, släkt och företag. Vi blev visade runt i hela spinneriet och fick förklarar den ena konstiga maskinen efter den andra. Spinneriet är gammalt, men gillet är äldre, så därför tog vi oss en del av huset och gillet är nu stolt Fadder till ett fönster.

När det närmar sig jul är det dags för knutsbön i någon kyrka på Österlen.

Det är alltid väldigt gemytligt och juligt och så har vi ju kimningen. Den har jag hört historier om i alla år och nu tänkte jag inte ge mig. Jag skulle vara med. Bara att klättra upp högst upp i tornet är en upplevelse i sig. Ravlunda lilla kyrka är inte stor, men jag kan berätta att kyrktornet är nästan tomt och mycket högre när man klättrar på en liten stege än vad det ser ut utifrån. Jag höll ganska hårt i räcket. Därefter kommer öronbeklädanden. Hur mycket krävs för att stänga ute en kyrkklockas klang? Tänk om någon slår igång klockorna innan vi kommit därifrån? Eller glömmet att vi är där? Jag hade öronproppar och dessutom hörselkåpor utanpå. Det kändes tryggt! Själva kimningen går till så att man håller i kläppen och sen slår den mot kanten av klockan efter ett speciellt schema.

Har hört berättas om någon annan som utfört denna handling utan hörselskydd alls. Den ringningen hade han glädje av en hel vecka. Jag ska inte berätta vem det är – eller hur Stefan?

Ibland får vi rådsmedlemmar ynnesten att besöka andra gillens festligheter. Jag har inte varit särskilt flitig med den sysselsättningen, men lyckades efter lite övertalning få med mig min goda vän vice övermarskalken till Laholm. Det är alltid intressant att få delta i andra gillens fester och jag kan passa på att upplysa om att vem som helst får lov att anmäla sig till de andra gillena, precis som det finns en del gäster från andra gillen här idag. Likheterna mellan gillena är lika många som skillnaderna kan jag säga. En skillnad är att Laholm dansar bättre, eller mer, än vad vi gör. Vi är mer än dubbelt så många på vår fest och färre som dansar. Så det är utmaningen för ikväll. Inte bara stå utomhus. Å andra sidan var det för kallt för det i mars...

Jag vill också slå ett slag för kattafesten. Och den ordvitsen förstår bara de som varit där. En gammal god tradition som jag tycker att alla som har små telningar ska delta i. Vi garanterar att ingen katt kommer till skada. I år heter kattakungen Fredrik.

Ja, så har vi då vår papegoya – ett annat djur som vi äldre ger oss på. Övade gjorde vi en kall och regnig dag i Borrby hos vår flygkapten, som passade på att vara sjuk precis då och lämnade allt till hustrun. Förutom att skjutningen gick bra så fick vi fantastiskt goda bakverk och fick sen göra nytta. Fram kom alla inbjudningar till adeldrickningen. Först skulle de vikas och sen skulle de stoppas i kuvert. Snacka om effektivitet. Det är så här det ska gå till.

Den riktiga fighten kom en vecka senare. Jag hade ingen som helst tanke på att kämpa hårt, men det är kanske så det går till. Ibland vill man gärna och andra gånger tänker man inte alls på det. Hur det nu än var så står jag här med diadem i håret. Inte riktigt den utsmyckning jag skulle valt själv kanske och hårlängden gör ju sitt. Fast Stefan är duktig på att fästa diademmet.

Första gången det begav sig skulle jag inte ens vara med på festen, knappt skjuta ens. Alltså kom jag klädd i dödskalleshorts och islandströja. Det var på den tiden när många av damerna iklädde sig häradsdräkt, snyggt, prydligt och festligt. Men sköt gjorde jag och vann gjorde jag också. Fotograf Burman tyckte att "vi väntar med att ta ett riktigt foto..." och det kan man kanske förstå. För de som blir oroliga kan jag berätta att jag faktiskt gick på festen på kvällen och att jag bytte om innan.

Det här året var folk bättre klädda än vad jag var.

Kvällen bjuder sen på god traditionell mat, lite dans och marskalksinstallation. Fyra nya duktiga marskalkar som vi kan ha god nytta av. För dem som också vill signa upp för att bli marskalk så finns det en lista här. Bara att komma fram. Ingen?

I år ordnade vi en alldeles speciell gillesammanskomst – en bussutflykt. För hette det utfärd, vilket man förknippar med medtagen matsäck. Här

behövdes inga såna saker. Hembakta kakor på residenset är bättre upp. Reseledare var oldfrun som känner sig hemma i de här sfärerna. Hon hade förhört sig med vår landshövding och visst

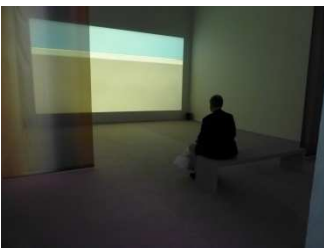
gick det bra att vi kom på studiebesök. Margareta Pålsson var en duktig berättare och vi fick traska runt nästan överallt. Vi passade på att lära oss att vinka kungligt från balkongen, göra "hemma-hos-reportage" och kopiera tavlor.

Jag har från säkra källor hört att både kungen och vår Oldfru Eva sov i den här sängen. Lika säkra källor säger att det inte var samtidigt.

När vi kände oss nöjda med residenset eller kanske när vi inte fick

vara kvar längre begav vi oss iväg till lunch. Det var en härligt solig dag så vi satt ute och tog god tid på oss. Utflykten avslutades med ett besök på Roseum där vi tittade på tavlor av Picasso. Vissa försjönk framför icke så tydliga tavlor. Självt tror jag att det var testbilden, men ibland ser man inte skillnad.

Så har vårt gillesår gjort ännu en loop. Denna sista vecka har varit full av förberedelser. Väldigt många är inblandade i att göra den här festen till den tillställning det är. Man tänker t.ex. inte på vilket jobb det är att hitta alla avlidna under året och vaska fram information om dem. Tänk bara att kolla så inga gifta par får varandra till bordet, ingen ska ha samma som i fjor, det

finns 13 fler kvinnor än män, vi har gäster från andra gillen, det ska helst inte vara jättestort gap i ålder mellan de som får varandra till bordet osv. Inte konstigt att det blir fel ibland. Sen har vi en sån sak som att boka alla lokaler och utomstående som behövs. Det finns ett minutschema för alla aktiviteterna. Alla lokalerna smyckades igår. I går kväll hade vi recepiend- och fadderträff och dessutom marskalksträff så att allt ska flyta på idag. Ålderman tog sig an några långväga gäster. Och nu står vi här, snart redo för kvällens bal. Kan det bli bättre? Ja, kanske om jag ser till att vara färdig nu, så jag lämnar podiet och önskar alla en trevlig fest i fred och endräkt.